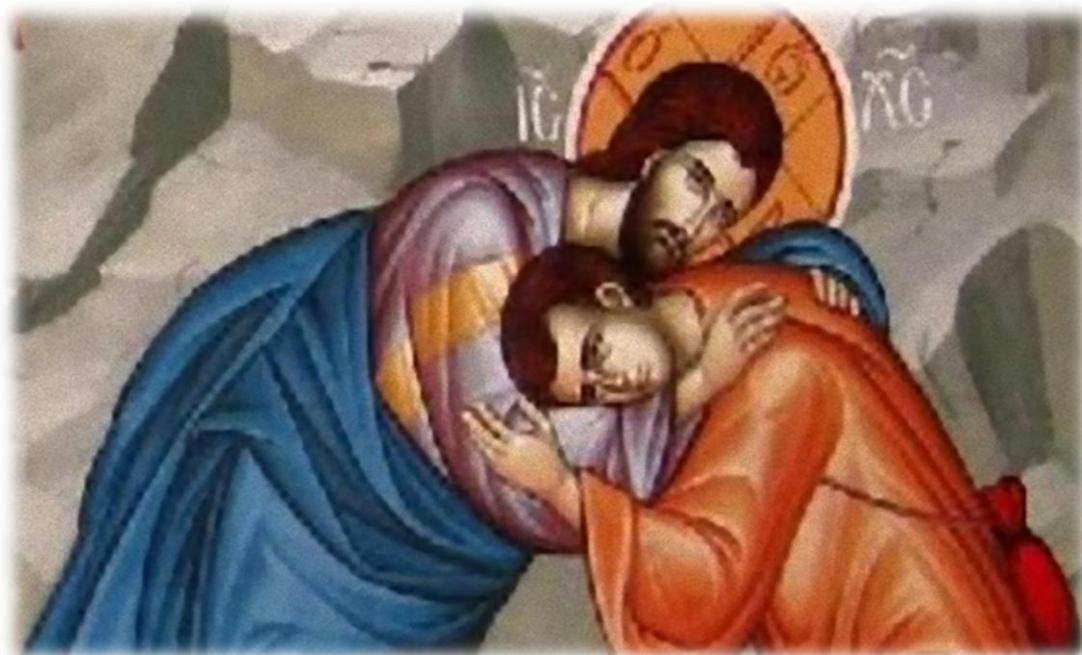

Ο Θεός ζητάει μετάνοια.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†)

Μετάνοια

Κάθε χρόνο αυτή την ημέρα, Κυριακή μετά τα Φώτα, η Εκκλησία όρισε να αναγινώσκεται η ευαγγελική περικοπή που αναφέρει ότι ο Χριστός αρχίζει το κήρυγμά του και λέει: «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 4:12-17). Άφησε ο Κύριος – γράφει ο ευαγγελιστής – τη Ναζαρέτ και πήγε να κατοικήσει στην Καπερναούμ την παραθαλασσία.

Υπάρχει προφητεία στην Παλαιά Διαθήκη, όπου ο προφήτης, προφητεύοντας ακριβώς αυτό το γεγονός, λέει ότι ο λαός που κατοικεί σ' εκείνα τα μέρη που πήγε ο Χριστός, στην Καπερναούμ, είδε φως μέγα και ανέτειλε φως σ' αυτούς οι οποίοι ήταν στη σκιά του θανάτου (Ησ. 8:14,22· 9:1-7).

Λέγαμε το πρωί στην εκκλησία ότι αυτό δεν έγινε απλώς διότι πήγε ο Χριστός εκεί ούτε απλώς διότι κήρυξε. Το τονίσαμε το πρωί και είπαμε ότι δεν φτάνει η παρουσία του Χριστού, δεν φτάνει απλώς το κήρυγμα του Χριστού, αν δεν δεχτεί ο άνθρωπος.

Παντού είναι παρών ο Χριστός. Πόσο παρών είναι αυτή τη στιγμή εδώ! Εμείς αυτή τη στιγμή είμαστε εδώ συγκεντρωμένοι στο όνομα του Ιησού Χριστού και είναι παρών εδώ ο Χριστός· άλλοι αλλού. Πολύ παρών είναι. Πάρα πολύ. Δεν μπορούμε να το φανταστούμε.

Όπως επίσης, εφόσον προσπαθούμε να πούμε τα λόγια τα δικά του, τις αλήθειες τις δικές του, το κήρυγμα το δικό του, ομιλεί ο ίδιος ο Κύριος. Δεν αρκεί όμως. Όπως και τότε δεν αρκούσε απλώς να εμφανιστεί ο Χριστός και απλώς να κηρύξει· μάλιστα κήρυξε τρία ολόκληρα χρόνια.

Κάτι έλεγε ο Κύριος και κάτι ζητούσε με το κήρυγμα: «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Ζητούσε μετάνοια. Και φυσικά όσοι μετανόησαν, είδαν αυτό το φως. Όσοι μετανόησαν, βρήκαν τον Χριστό. Όσοι μετανόησαν, είδαν τον Χριστό. Όσοι μετανόησαν, δέχτηκαν μέσα τους τον Χριστό.

Ο Χριστός γύρισε όλη την Παλαιστίνη. Πήγε και στη Γαλιλαία και στη Σαμάρεια και στην Ιουδαία και πάλι και ξανά. Τον είδαν, τον ξαναείδαν οι άνθρωποι. Δεν τους ωφέλησε όμως αυτό. Ούτε τους ωφέλησε που απλώς εκεί πήγε, ήρθε, αλλά και που κήρυξε. Ούτε τους ωφέλησαν απλώς τα θαύματα που έκανε, πέρα από το ότι θεραπεύτηκαν όσοι θεραπεύτηκαν, χόρτασαν όσοι χόρτασαν.

Πόσα τέτοια αγαθά έχουμε όλοι μας! Πόσα αγαθά! Το χιόνι που έρχεται, ο Θεός το στέλνει. Η βροχή που έρχεται, ο Θεός τη στέλνει. Το φως που έρχεται, ο Θεός το στέλνει. Έχουμε τον αέρα, έχουμε το οξυγόνο και όλα τα άλλα αγαθά. Όλα αυτά ο Θεός τα δίνει. Δεν αρκεί όμως, δεν φτάνει. Αυτά τα δίνει ο Θεός, ως Θεός που είναι πλούσιος και όλος αγάπη, αλλά ζητάει όμως από τον άνθρωπο κάτι να κάνει. Ζητάει μετάνοια. Δεν ζητάει, βλέπετε, άλλα πράγματα· μετάνοια ζητάει: «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών».

Εκείνο επομένως το οποίο χρειάζεται είναι να μετανοήσει ο άνθρωπος, να πατήσει αυτό το κουμπί που είπαμε, για να βρεθεί στο μηδέν. Και γιατί να βρεθεί στο μηδέν; Γιατί; Γι' αυτό αναφέραμε τους αγίους. Οι άγιοι ακριβώς συνέχεια ήταν στο μηδέν, συνέχεια είχαν συναίσθηση ότι είναι οι πιο αμαρτωλοί, συνέχεια είχαν τη συναίσθηση ότι δεν έκαναν κανένα καλό. Συνέχεια έβαζαν αρχή, συνέχεια μετανοούσαν και επέστρεφαν στον Θεό. Αυτό έκαναν οι άγιοι. Με αυτή την έννοια να βρεθούμε στο μηδέν, όπως το κοντέρ.

Ενώσω δεν φέρνεις τον εαυτό σου στο μηδέν αυτό, ενώσω δεν αισθάνεσαι ότι πήγε χαμένη η ζωή σου μέχρι τώρα και δεν νιώθεις την ανάγκη να έλθεις σ' αυτή τη θέση ότι τώρα ξεκινάς, όλο και θα πιάνεσαι από κάποια πράγματα, «έκανα τούτο, έκανα εκείνο», και όλο θα

στηρίζεσαι σ' αυτά. Αυτά όλα δεν θα σε αφήσουν ποτέ να δεις την αλήθεια του εαυτού σου και επομένως να δεις και την αλήθεια του Θεού.

Πόσο μας εμποδίζουν όλα αυτά, και τα θετικά, αν θέλετε, και τα αρνητικά! Οι αμαρτίες που έχουμε, τα πάθη που έχουμε, εφόσον δεν μετανοούμε, μας εμποδίζουν πάρα πολύ να δούμε τον Θεό, να δούμε την αλήθεια του Θεού, να βρούμε την αλήθεια, να συνέλθουμε, να συναισθανθούμε την πραγματικότητα· αλλά και τα όποια καλά έχουμε, μας εμποδίζουν.

Πόσοι και πόσοι δεν καμαρώνουν – μπορεί να μην το λένε, αλλά μέσα τους έτσι το ζουν – ότι «έκανα αυτό, έκανα εκείνο, κάνω αυτό, κάνω το άλλο» και έχουν μια πεποίθηση σ' αυτά τους τα «καμώματα», αν θέλετε να τα πούμε έτσι. Και αυτά επίσης εμποδίζουν, και δεν σε αφήνουν να δεις την αλήθεια.

Μόνο η μετάνοια είναι αυτή η οποία σε απογυμνώνει από όλα και δεν μπορείς να αισθανθείς ότι έκανες κάποιο καλό. Έτσι θα πεις με τον Μέγα Βασίλειο: «Ου γαρ εποιήσαμέν τι αγαθόν επί της γης». Δεν κάναμε τίποτε καλό.

Οπότε, φεύγει όλο αυτό το εμπόδιο, και συναισθάνεσαι όλη την αμαρτία σου. Και έτσι ταπεινώνεσαι, συντρίβεσαι, βλέπεις πόσο είσαι χαμένος, αν μείνεις απλώς με τον εαυτό σου. Και αισθάνεσαι την ανάγκη να ζητήσεις το έλεος του Θεού, τη χάρη του, αισθάνεσαι την ανάγκη να εμπιστευθείς τον εαυτό σου στον Θεό, αισθάνεσαι την ανάγκη να πιαστείς από την αγάπη του. Τότε ανακαλύπτεις την αγάπη του Θεού.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Συνάξεις Δωδεκαημέρου”,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, β' έκδ. 2016, σελ. 357.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>